

дицинско училище (в. „Балканъ“, 1883 год.); 6) По игиената (в. „Средецъ“, 1884 г., бр. 14, 15; 7) За Разорцина и физиологичните му свойства (сп. „Медицинска сбирка“, 1884 год. кн. I, преводъ); 8) Рапортъ за изучаване йгеничните условия на оризените плантации въ Италия (Държ. вѣстникъ 1888 г., бр. 134); 9) Оризътъ и неговото обработване, София, 1888 г.; 10) Притворните болести въ армията, София, 1893 г.; 11) Нѣколько думи по застарелите лѣчебни средства („Медицински сборникъ“, 1899 г. кн. 2); 12) По несправедливото изоставяне на Jequity при очната терапия („Мед. напредъкъ“ 1900 г.); 13) По санитарната организация въ Румъния („Мед. напредъкъ“ 1901 год.); 14) Рѣдъкъ случай отъ нараняване въ корема и гърдите, съ харбия („Медиц. напредъкъ“ 1901 год.).

Той сѫщо така се е интересувалъ за съсловно организиране на лѣкарите у насъ, за което е членъ-основателъ на първото „Българско лѣкарско дружество въ София“, отъ заседанията на което не е липсвалъ и винаги е вземалъ дейно участие. Често пакъ е бивалъ избиранъ въ разни комисии, дето съ практическия си умъ и обширни познания е билъ всѣкога полезенъ за проучване на много въпроси. Той е единъ отъ тия, които първи сѫ усвоили идеята за „Български лѣкарски съюзъ“, на първи съборъ на който е билъ избранъ за допълнителенъ членъ въ управителния съветъ.

Силно развитото му чувство на дългъ къмъ близки свои и прозрѣнието му въ тѣхната по-нататъшна бѫднина, го е карало да не щади материалиста си и духовна подкрепа къмъ всичко младо и надеждно около него. Така той въ домът си бѣ прибралъ ларонитото роднинско дете, Екатерина Ненчева, първа българска лирична поетеса, като й помогна да свърши гимназиалното си образование. Сѫщо така нему се дължи инициативата, напрѣстъ и подкрепата, въ обширна смисълъ на думата, за да може пишещия тия редове да се отдале на медицинската професия.

Така живя и полезно работи за родния си градъ Севлиево, за родътъ си и цѣлата страна, отъ предосвободителната епоха до 9 мартъ 1902 г. — деня, когато той почина отъ сърдечно страдание въ София, като бѣ съпроводенъ отъ голъмо мнозинство познати до вѣчното му жилище,

Д-ръ Стойчо Христовъ

бодителната епоха до 9 мартъ 1902 г. — деня, когато той почина отъ сърдечно страдание въ София, като бѣ съпроводенъ отъ голъмо мнозинство познати до вѣчното му жилище,